

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 11, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2005
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Zes maand in Vlaanderen—Inge's Indrukken	2
Tante Inge op bezoek	6
Op bezoek in Ecuador—Nadine en Luc Desmet	7
Vijf maand Inge in onze buurt—Agnes Bruneel	9
Een goed Boek	10
Voordracht Prof. Patrick Develtere in Menen	11
Praktische Informatie	12

Zes maand lang terug in Vlaanderen. Inge's Indrukken.

Dag allemaal,

Het valt echt niet mee om hier een "korte samenvatting" te schrijven over de voorbije zes maanden... Er is zoveel gebeurd, en dan nog wel met zoveel uiteenlopende gevoelens en gedachten. Het werd niet echt een "uitrustperiode" maar wel een heel intense tijd van zoeken en nadenken en uit al dat gepeins toch concrete zaken trachten te halen. Gelukkig is er tijd geweest om met familie en vrienden bij te praten... En daarbij gaat eerst en vooral een grote dankjewel aan "oma Lieve" in wiens huis we "thuis" mochten zijn. We mochten zoveel mensen ontvangen en dat kon telkens op gepaste wijze. En omgekeerd mochten wij ook zoveel keer op bezoek gaan... De auto die we mochten gebruiken reed vele kilometers, gans België rond... Ook hiervoor echt dankjewel. Dankjewel aan iedereen met wie we de tafel mochten delen, voor de fijne gesprekken, de tekenen van waardering en echte vriendschap. Dankjewel voor de rustpunten ook: Het lekkere eten in de Olmenlaan, de onverwachte uitstapjes met de "Lowietjes" en de logeerpertijtjes, het kotweekend bij Thomas en Mieke, Stef Bos in Menen en Laïs in Leuven, de zee en Brugge, de Efteling, de stoet met de reuzen in Brugge en de dierentuin, het chocolademuseum en Sealife, de molen in Damme, de Kluisberg, de missen bij John met de chocolaatjes, de bloemenwinkel in Ronse, de "gedeelde strijk en het samen kuisen", nieuwe fijne vrienden zowel voor Saulo als voor mij, en nog zoveel meer... Een hoogtepunt was zeker... onze vakantie in de Ardennen... De afvaart van de Lesse doet Saulo en ik nog altijd zo'n deugd. Dankjewel...

Voor de kinderen werd het één groot avontuur. Ze absorbeerden gelijk sponsjes en niets was hun te veel. Een trimes-

ter school lopen in Menen werd een unieke ervaring met fijne juffrouwen en nieuwe vriendjes. De tafels van vermenigvuldiging, het honderdveld, de boerderij, de parachute, de gordel en het schoolfeest... En voor ons, mama en papa, voor de eerste keer een echte vaderdag en moederdag met mooie versjes en fijne cadeautjes. De juwelendoos die Elisa maakte, staat hier op de schouw en als ik ergens heen moet... moet de ring en halsketting en broche aangedaan worden... En het hartje is opnieuw geplant in een nieuw bloempotje... We houden er allemaal mooie herinneringen aan over. Onze kinderen verrasten ons telkens opnieuw ... met hun opmerkingen en hun vragen... Lien liet niets aan haar gewaarwordingen ontsnappen... en zo vroeg ze me op een avond toen we in de auto zaten en terug naar huis reden, weg van de zee: "Mama, waarom gaan de bomen aan ons voorbij en blijft de zon ons altijd maar volgen?" Een kindvriendelijk antwoord kwam er maar moeizaam... Of Sarah die naar huis kwam van school met een prangende vraag: "Mama, een kindje van mijn klas vroeg of ik ook arm ben..." Ik wist niet direct wat te zeggen... want alles is zo relatief... en speelde de bal terug: "Wat heb je geantwoord?" ... "Dat ik het aan jou zou vragen...", kreeg ik de bal terug... Ik stelde alleen maar vragen... want het antwoord moest van haar komen, vond ik. "Wat denk je zelf?" vroeg ik. En na wat aarzelen en peinzen was haar antwoord: "Ik weet dat we niet veel centjes op de bank hebben... maar toch heb ik nog nooit iets te kort gehad... en er zijn altijd mensen bij ons thuis, zowel hier in België als in Ecuador... en er is altijd genoeg te eten... En we hebben veel vrienden... Ik zal hem morgen zeggen dat wij rijk zijn..." Zo gaf zij ons een klein lesje in "waardenbeleving"... en toonde ze ons duidelijk aan dat rijk en arm zijn verre van alleen maar met geld te maken heeft... en eigenlijk vertelde ze

Zes maand lang terug in Vlaanderen. Inge's Indrukken.(2)

ons nog iets meer.... want haar antwoord lag helemaal niet voor de hand, noch voor we erover praatten, noch erna... Want enkele weken later bracht ze een maandproef "taal" mee naar huis. Ze had alles ingevuld, goed of slecht, maar één lijntje was opengebleven, net bij de oefening waar ze tegengestelden moesten invullen zoals "niet warm maar...". Eén oefening was : "niet rijk maar..." en net dat woordje "arm" had ze niet ingevuld... terwijl ze wel het woord kende... Misschien wilde zij ons vertellen dat wij, volwassenen, het zijn die mensen opdelen in vakjes en zo meer of minder kansen geven of tot meer of minder in staat achten... Misschien zoek ik er zelf teveel achter... maar voor mij blijft het toch een klein lesje waaruit ik veel kan leren...

Ondertussen hebben de kinderen zich hier weer vlot aangepast. Alleen de eerste drie-vier nachten werden ze veel wakker. Soms komt er een stormloop van herinneringen op gang, vooral als ze met vriendjes of nichtjes aan het spelen zijn... en ze vertellen over al het mooie dat ze meemaakten en vele namen van vriendjes worden vermeld. Ondertussen gaan ze al weer anderhalve week naar school en ze zijn tevreden. Amelie startte ook al in het kinderdagverblijf en hoewel ze nog steeds huilt als ik haar afzet en als Saulo haar terug ophaalt, blijkt ze veel te spelen en te schilderen en te zingen. Ze vertelt toch altijd veel en er is een grote tuin waar ze veel kan spelen. Met haar uniformke aan is ze plots zoveel groter geworden en ook An en Tom, die hier nu sinds juli wonen en die heel toffe en aangename geburen zijn, vinden dat ze zoveel veranderd is. Sarah moest gisteren een "spreekbeurt" geven in het engels over "haar vakantie" en we maakten er een twintigtal zinnestjes over, die ze aan de hand van een

fotoboekje goed kon vertellen. Ze was apetrots gisterenavond dat ze "twintig op twintig" gekregen had en dat de juf-frouw zo blij en verwonderd was dat het zo goed en vlot ging. Onder elkaar spreken ze nu nog veel Nederlands, en ook met mij is het vooral in het Nederlands hoewel ik ze er hen soms moet aan herinneren. In alle geval, vergeten doen ze het niet meer en dat is alleszins al een groot winstpunt. We besloten toch om nog enkele jaren verder te doen met de Nederlandse school en we vragen een soort beurs aan om minder te moeten betalen. Hoogst waarschijnlijk lukt het wel. En men heeft het zodanig kunnen organiseren dat we maar twee keer per week ernaartoe moeten.

En voor mij zijn de eerste drie en een halve week hier met veel ups en downs verlopen. Het was natuurlijk ook superdruk want alles moest terug heropgenomen worden. 't Viel niet mee om terug onze draai te vinden... te midden van vele onzekerheden en nog meer bergen werk... zowel voor de kinderen met de start voor school, als in Tapori, als op de unief, als voor Saulo als hier met het huis... Er was veel administratiewerk voor mij en vernieuwing van allerlei documenten (inschrijving diploma's hier in een officiële organisatie, nieuw rijbewijs, belastingpapieren in orde brengen en nieuwe facturen laten drukken...). En patiënten overal... en ook nog twee groepen logees hier telkens voor een zestal dagen in huis. Eerst was er een groepje "overvallen" jongeren uit Moorseele en Gullegem en daarna kwamen nog twee meisjes die ik in België zag via Lieve Maenhout en die volgend jaar eventueel vrijwilligerswerk willen doen in Tapori. In Tapori kregen ze vorige donderdagmiddag onmiddellijk een ware douche... want er waren serieus wat problemen... teveel

Zes maand lang terug in Vlaanderen. Inge's Indrukken.(3)

om allemaal te beschrijven... Ik voelde me moe en triestig... Ik werkte reeds twee donderdagen en vrijdagen in Taponi... en er zijn bergen werk... Ik mocht beginnen met kuisen en opruimen en opnieuw alles op zijn plaats brengen... want Felicita was niet komen opdagen en de laatste maanden hadden veel verschillende dokters in de consultatie gewerkt om Nathalia te vervangen, elk met zijn eigen manier van werken. Er waren onmiddellijk veel patiënten... en jammer genoeg waren er veel niet goed of helemaal niet opgevolgd... Er was veel miserie. Lore en Lien volgden ook vrijdag mee... en waren perplex... Ik moet toegeven dat ik vrijdagavond mijne lepel om soep te eten bijna niet meer naar mijn mond kreeg... en het was niet alleen van fysieke vermoeidheid... Er zal in Taponi veel en hard moeten gewerkt worden. Vorige donderdag was het moeilijk opnieuw starten met Felicita... Ze heeft mijn vertrouwen echt een goeie deuk gegeven... met haar leugens en kleine diefstallekes. Nochtans, toen ze nu donderdag en vrijdag meewerkte, was het alsof er niets gebeurd was... We hebben wel even gepraat... en ik heb haar gezegd hoe zeer het doet ... maar toch doen we voort... Op de personeelsvergadering van donderdag kwam nog vanalles naar boven... maar ik heb zelf niet veel gezegd... 'k Had het gevoel dat ik toch niet de juiste woorden zou zeggen... Ik hoop wat tijd te krijgen om alles op een rijtje te zetten... en alles ofwel op de vergadering of telkens met de persoon in kwestie te kunnen zeggen... Dat ik zal praten en doorpraten is zeker... want... misschien hebben we nu wel een mooie legale structuur... maar als de mensen zelf niet meer met hart en ziel werken... heeft het niet veel zin... Dat wil niet zeggen dat mijn eigen werklust en motivatie erdoor vermindert... maar al die onnodige problemen slorpen zoveel energie op... en veel overschot is er niet voor het ogenblik...

En er was nog zoveel meer... genoeg om niet stil te staan... en dat was misschien

wel goed ook... want diep in mijn binnenste blijf ik toch met veel vragen en ook wel wat verdriet zitten... Dat van die "identiteitscrisis" is toch wel een beetje waar hoor... De vraag van "waar hoor ik nu eigenlijk toe" en mijn gepieker over die fameuze "Belgische ontwikkelings samenwerking" blijft constant in mijn hoofd zinderen... Het werd een ware pelgrimstocht en geen n.g.o. of bilaterale instantie werd overgeslagen... Stilletjesaan werd duidelijk dat ik zocht naar iets wat niet bestaat... Maar het belangrijkste daarbij is dat ik overtuigd ben van elke stap die ik zet en van al het werk dat ik doe... Voorlopig werk ik maandag en dinsdag op de unief. Hoewel men meer tijd van mij verwacht, heb ik gezegd dat ik per week 16 uur voor hen kan werken. Ik ben er bezig met een project dat gefinancierd is door de Wereldgezondheidsorganisatie. Ik help met het uitwerken van een onderwijsmethodologie en -richtlijnen om "onderzoek binnen de gezondheidssector" op de correcte manier aan te leren. In het Engels heet het project: "Multisectorial participatory development of guidelines for Health System Research Methodology Training"... een mondje vol en moeilijk te vertalen... Maar het gaat dus over een nogal theoretische analyse op "meta" niveau... behoorlijk moeilijk... maar dat betekent wel dat men erin gelooft dat ik hier iets zinvol kan doen... Laat ons hopen... Het zou binnen een tiental weken klaar moeten zijn... en dan zou ik graag binnen de unief werken aan een "actie-onderzoek over sociale zekerheid"... Ik hoop deze week nog met de directeur van het instituut erover te kunnen praten... en hem er warm voor te krijgen... De man die hier nu werkt binnen een groot opgezet project van de Belgisch Technische Coöperatie rond de versterking van de openbare gezondheidsdiensten met een luik sociale zekerheid hier in Quito belde me eergisteravond op... of ik hen kan helpen om hun geld, dat telkens tegen bepaalde tijdstippen uitgegeven moet zijn, op een "zinvolle manier" kan

Zes maand lang terug in Vlaanderen. Inge's Indrukken.(4)

helpen uitgeven... De afspraak is nu dat ik het project zal doorlezen en binnen veertien dagen komen we bijeen met enige praktische voorstellen. 'k Zal alleszins mijn best doen... mijn uiterste best doen voor onszelf en voor de mensen met wie we hier samenleven en voor en met wie ik hier werk. Duimen dus maar.... Ik voel echt wel dat de opleiding volksgezondheid me veel mondiger gemaakt heeft, gezond kritisch en met gegronde argumenten om een discussie aan te gaan. Ik zie de dingen veel klaarder en de laatste maanden heb ik veel gehoord, gezien en gelezen... en ook veel tijd gehad om erover na te denken... Maar dat alles maakt het er voor mij niet altijd gemakkelijker door... want nu blijkt telkens opnieuw, en het werd ook al meermaals gezegd door mensen van de officiële Belgische coöperatie, dat "mijn logica niet echt overeen komt met hun logica"... Mijn antwoord hierop is nu dat dat jammer genoeg inderdaad zo blijkt te zijn.. maar dat het belangrijkste is dat het toch mogelijk blijkt om met elkaar te blijven praten en raakvlakken te zoeken...

Op vrijdag heb ik consultatie in Taporì. Enkele patiënten hebben echt wel een intensieve begeleiding nodig de komende dagen in verband met diagnose en behandeling instellen... o.a. een meisje van 19 die al twee kindjes heeft en in april acuut gewrichtsreuma gekregen heeft, met een zwaar hartletsel tot gevolg... En er is een kindje van drie maanden oud dat een veel te kleine schedelomtrek heeft en dat helemaal niet reageert op licht... Een correcte diagnose moet nog gesteld worden... Ik zag nu telkens tussen de twintig en vijfentwintig patiënten per dag... telkens lange consultaties om de draad weer op te nemen... En, hoewel men mij op de Belgische technische coöperatie hier in Quito gek verklaarde toen ik zei dat ik verder consultatie wilde blijven doen, met het diploma volksgezondheid op zak, ben ik ervan overtuigd dat die combinatie hier de enige manier is om daadwerkelijk te weten wat er bij de mensen omgaat, en dat je alleen vanuit dat dagdagelijks contact ook goede beslissingen op organisatorisch en beleidsvlak kunt ne-

men.

De woensdag hou ik voorlopig "vrij" voor al het loopwerk en zo hoop ik toch stillekesaan tijd te krijgen om ook nog het werk voor Memisa goed te kunnen opstarten.

Gelukkig is Saulo er ook altijd... Hij zorgt enorm goed voor mij, laat me huilen als ik het nodig heb, of uitrazen als ik boos of verontwaardigd ben... en ook rustig in slaap vallen in zijn armen om 's anderendaags weer met nieuwe energie verder te gaan...

Ik hoop dat jullie wat wijs geraken uit al mijn geschrijf selkes... Voorlopige eindconclusie is dus dat ons leven hier weer georganiseerd geraakt, dat er nog veel gepieker en gepeins is, en dat er ook al weer hard gewerkt wordt... vol overtuiging... en omdat het echt wel nodig is. Mijn geloof in "echt ontwikkelingswerk" is er zeker niet minder op geworden... ondanks alle moeilijkheden en het vele werk in Taporì... integendeel... Zelfs al worden soms een paar stappen achteruit en terug gezet..., ik weet zeker dat we in al die jaren het leven van toch een behoorlijk aantal families en kinderen echt in een goede richting gestuurd hebben... En dat is misschien toch wel beter dan het resultaat van vele grote projecten van de Belgische technische coöperatie die beschikken over enorm veel geld, jullie Belgisch belastinggeld waarin ik, naar hun eigen zeggen, "mijn eigen uitgaven en daarmee bedoelen zij een meer dan behoorlijke maandwedde, zou kunnen verdoezelen."

Ik zal nu maar stoppen en nog wat verderwerken aan de pull van Sarah. Alle stukken zijn ondertussen gebreid maar nu moet hij nog ineengenaaid worden... Nog vele groeten aan alle bekenden en nogmaals dankjewel voor alles.

Een dikke zoen van ons allen en tot schrijfs.

Saulo, Inge, Sarah, Lien, Elisa en Amelie.

Tante Inge Op Bezoek Door Lowie Vanoverbeke

Op Paaszaterdag kwam, eindelijk, tante Inge toe op Zaventem. Na lang rijden kwamen we aan op de luchthaven. Nadat we een tijdje hadden gewacht aan het hek zagen we eindelijk de lachende gezichten van tante Inge, Sarah, Lien, Elisa en Amelie. Nonkel Saulo kwam pas later toe. We waren allemaal heel blij.

Het was wel nog 3 maanden school maar ik was wel al een beetje in vakantiesfeer. Het verlangen naar de grote vakantie werd wat minder aangezien Sarah, Lien en Elisa met ons mee mochten naar onze school Sint- Joris te Menen. Toen de grote vakantie begon dacht ik: Eindelijk, tijd om allerlei leuke dingen te doen met tante Inge en de kindjes. En dat deden we ook zoals: Op Sarahs verjaardag gingen we met oma en op en de kindjes van tante Ellen en nonkel Stefan naar de Efteling. We zagen daar allerlei sprookjes zoals Doornroosje, De Waterlelies en we zagen ook hoe "Sneeuwwitje sliep" en dat vond Jerômeke fantastisch. Maar er waren ook toffe attracties zoals de waterbaan waar we helemaal nat werden.

Een andere keer zijn we ook naar de zee geweest. We hebben daar een dam van zand gebouwd en een zandkasteel enz. Daarna keerden we terug naar huis.

We zijn ook gaan zwemmen in het zwembad van Menen. Er was daar een glijbaan en een wildwaterbaan.

Een ander hoogtepunt van de vakantie was het feit dat opa en oma er een 11de kleinkind bij kregen. Tante Ellen en nonkel Stefan kregen nog een kindje, Lola. Het was tof dat we allemaal samen waren toen we een nieuw nichtje kregen.

We genoten van alle momenten samen daarom zeg ik **dank u wel**:

** voor de pannenkoeken die we niet meer opkregen,*

** voor alle uitstapjes samen,*

** om samen te gaan zwemmen,*

** omdat we mochten komen slapen bij jou,*

** omdat ik als grote neef voor Amelieke mocht zorgen,*

** omdat je mijn tante bent.*

Kortom, het was een supertoffe vakantie met tante Inge. Ik wacht weeral vol ongeduld tot ze weer terugkomt.

Lowie

Op bezoek in Ecuador Nadine en Luc Desmet

In juli 2005 hadden Luc en ik het geluk om Ecuador te bezoeken.

Onze dochter An en haar man Tom verblijven en werken er sinds november 2003.

Sinds 2 juli wonen ze in Zambiza en zijn nu burens van Inge, Saulo en de kinderen.

Aanvankelijk woonden ze in Quito, maar het drukke verkeer, het lawaai en de smog deden hen op zoek gaan naar een ander verblijf. Inmiddels hadden ze Inge en Saulo leren kennen en van het een kwam het ander.

Quito is een hoofdstad waar het verschil tussen arm en rijk groot is. Ze hebben prachtige winkelcentra maar enkel voor de rijkere en buitenlandse mensen. De mensen die vanuit het binnenland naar de hoofdstad trekken en daar het geluk (werk) hopen te vinden, zijn vaak diegenen die met bedelen en het verkopen van allerlei kleine spullen moeten zien te overleven. Meestal zijn ze aan de grote invalswegen van de stad te vinden. Vaak zie je ook kinderen vanaf 6 jaar, die telkens als het licht op rood springt, voor de auto's handenstand doen of jongleren. Wanneer ze hun kunstjes getoond hebben lopen ze tussen de drie rijen wachtende auto's om te bedelen. Wanneer het licht terug groen wordt, springen ze aan de kant en wachten om bij rood licht opnieuw hetzelfde te doen. Beelden waaraan je moeilijk went.

Even buiten Quito ligt Zambiza.

Via een nieuwe weg langs een oude vuilnisbelt kom je vrij snel in de straten van Zambiza. Er is bovendien een heel vlotte openbaar vervoer-verbinding.

Zambiza is een rustig dorp. Je kan je moeilijk voorstellen dat je op enkele km van de zo drukke stad bent. De mensen zijn er vriendelijk, de omgeving is mooi, overal zie je de bergen om je heen en bij helder weer zelfs vulkanen. Toen wij er

waren was het bijna elke dag zonnig en wanneer er veel wind staat zie je het stof langs de heuvels waaien. De bloemen bloeien er weelderig zoals bijv. "Suzanne met de grote ogen". Mooi.

In de gemeenschappelijke tuin konden we genieten van het gezellig klimaat maar spijtig genoeg is het 's avonds om 18u30' donker en wordt het ook vlug te fris om buiten te blijven zitten. Dan zie je op de bergflanken de vele lichtjes, als in een kersttafereel.

Ecuador is een boeiend land met vele gezichten. Er is de Andes en zijn vele vulkanen, het regenwoud, de indigenogemeenschappen, de mooie natuur, de enorme hoogteverschillen, warmwaterbronnen, de vele verschillende bevolkingsgroepen (huidskleur, klederdracht), de kleurrijke markten, en nog zoveel meer.

Een bezoek aan Tapani mocht uiteraard niet ontbreken.

Via An en Tom, het dagboek van Heleen en Soetkin, de vogel van papier en ook van Inge zelf hadden we er reeds heel wat over gelezen en gehoord maar een bezoekje is toch nog anders.

We waren er de donderdag rond 10 uur verwacht. Op donderdag is het er rustig, gezien de kinderen er niet zijn. We waren echt welkom. Ze kennen An en Tom goed en hun doctora, hun Inge waar ze ontzettend veel respect voor hebben komt ook van België en bovendien kenden wij haar.....

Hoewel ze nog steeds aan het bouwen zijn, is het hoofdgebouw klaar. Het is mooi en sober. De pedagoge vertelde ons over de werking en het gevarieerde therapieaanbod naar de kinderen toe, bij de kinesist maakten we een behandeling van een kindje mee en de verantwoordelijke zorgde voor de afronding. Belangrijk is zeker de zorg voor de kinderen met een handicap, kinderen waarvoor er weinig of vaak geen voorzieningen zijn, die vaak uitgestoten zijn, maar in Tapani de nodige zorgen krijgen op een positieve en heel res-

Op bezoek in Ecuador Nadine en Luc Desmet (2)

pectvolle manier. De verschillende geëngageerde therapeuten leveren er prachtig werk.

Belangrijk en treffend is zeker ook dat in Tapori een aantal mensen die tewerkgesteld zijn bijv. in het onderhoud, de keuken, het sorteren van papier vaak mensen zijn die om allerlei redenen elders niet aan de bak kunnen komen en er elk met hun eigen problematiek of vanuit hun eigen situatie op een heel menswaardige manier opgevangen worden en daar tot ontplooiing komen.

Zoals Rosita, de mevrouw van het papier. Elke dag sorteert ze het gekregen papier en hoopt om de twee maanden een container vol te krijgen. Zij is moeder van tien kinderen, probeert elke dag goed haar werk goed te doen, straalt geluk uit en wordt in Tapori echt gerespecteerd.

Of Isabelle, verantwoordelijke voor het project rond gezonde voeding, en net vice-presidente van Tapori geworden, die fier vertelt over de producten die zij bereiden zoals sojamelk, verschillende soorten chips. Zij is heel donker van huidskleur en wordt daardoor binnen de Ecuadoriaanse samenleving vaak gediscrimineerd, maar binnen Tapori en doorheen haar werk daar wordt ze echt iemand.

Ik denk dat velen die in de Vogel van Papier, januari 2005, het Driekoningenverhaal hebben gelezen, ontroerd waren. Ik was het in elk geval.

In Tapori hebben we Margarita gezien met haar kindjes Stalin en Soetkin-Anaïs.

Tijdens de rondleiding zagen we een heel jong en opgewekt meisje met borstel en dweil aan het werk. An vertelde ons dat dit Margarita was. Toen we naar haar kindje vroegen blonken haar ogen. Na haar werk en wanneer de kleine wakker was, zou ze het komen tonen.

Plotseling kwam ze ons duidelijk maken dat de kleine wakker was en wij mochten mee-

gaan. En daar lag een gezonde baby op een matras. Als een echte fiere mama nam ze het kleintje in haar armen, met Stalin aan haar rok. En wij mochten de kleine van alle kanten bewonderen. Ze was blij dat we een paar foto's wilden nemen om mee te nemen naar doctora Inge en tevens beloofden we dat ook zij deze foto's via Inge zou krijgen. Ze was ook fier toen ze kon tonen dat de kleine reeds alleen kon zitten, amper 6 maand.

Als je Margarita ziet, zo jong, wat beperkt, heel fier met de kleine, voldoende aandacht gevend aan Stalin dan denk je: wat als Inge en Tapori er niet geweest waren.

Misschien zou ze in een andere omgeving ook goed terecht gekomen zijn. Maar toch... 8 jaar als haar mama sterft, 13 jaar door verkrachting zwanger, daarna gelukkig via via bij Tapori en aan 18 jaar een tweede maal mama ...

Je blijft in gedachten verder gaan, wat als haar kinderen straks ouder worden...je denkt aan de kansen die je eigen kinderen krijgen...

Tapori een klein maar eerlijk project, waar kinderen en mensen op een respectvolle manier opgevangen worden.

We beseffen dat de mensen die er voor gaan, die van hun project, van hun inzet een levenswerk maken blijvend moeten ondersteund worden, moreel en financieel.

Ik hoop dat Inge en Saulo op de familie, de vele vrienden en enthousiaste mensen verder kunnen blijven steunen.

Het was voor ons een uitzonderlijke reis.

Een reis om eens gezellig bij onze kinderen te zijn, hun leven in Ecuador te leren kennen, het werk van allebei beter te leren kennen, te genieten van de mooie natuur en de eenvoudige, vriendelijke mensen in hun cultuur te zien. En ook een reële kennismaking met een heel mooi project.

We bewaren ontzettend goede herinneringen aan Ecuador.

Nadine en Luc Desmet

Vijf maand Inge in onze buurt. Agnes Bruneel

dat laat sporen na!

Sporen zijn rechtlijnig en duidelijk, wijzen de weg en zetten mensen op weg... op het 'juiste' spoor...

Samen met Inge en haar gezin mochten we beseffen dat de sporen van een 'ontwikkelingshulp' niet altijd zo goed uitgetekend zijn. Er moeten nieuwe sporen gezocht, andere richtingen genomen... De opties en de idealen die Inge in haar leven neemt, zijn niet te vinden op de bestaande sporen. Mee-drijven is voor haar geen optie.

Haar steunen in haar zoektocht, dat was wat wij, samen zovele vrienden en familie probeerden te doen.

Vijf maanden België, Vlaanderen, Gulle-gem; Inge zal voor zichzelf en voor ons wel een uitgebreide reflectie op papier zetten.

Wij zijn in elk geval dankbaar dat we zolang van hun gezelschap mochten genieten. Van gedachten wisselen, luisteren of meedenken, maar vooral ook genieten van het samenzijn in een ontspannen sfeer, zelfs het samen kuisen was een ontspannende en onvergetelijke bezigheid! Wij zijn blij dat Inge op ons beroep durfde doen. Zo doet iedereen aan 'ontwikkelingssamenwerking': de ene vervult het werk ter plaatse, de ander doet een kleine of grote duit in het zakje, de andere doet aan bewustmaking van de bevolking hier, of steekt de handen uit de mouwen voor praktisch werk,... Stel je voor, er was zelfs iemand die haar huis zomaar voor vijf maanden gratis offfreerde! 'Oma Lieve' was voor veel meer mensen dan ze ooit vermoedt een lieve oma! Wij kwamen allemaal 'thuis' in Stampkot nummer 7! Ook wij allen zijn jou heel erg dankbaar lieve oma Lieve!

Solidariteit was hier geen loos begrip!

Er zijn een aantal uitspraken die ik niet gauw zal vergeten en waaraan ik dikwijls zal terugdenken: zoals die van Thomas over de vriendschap die de beste sociale zekerheid is! Dit blijft ook bij Inge nazinderen.

Dat doet ons beter geloven in de fundamentele goedheid van de mensen.

Het trof mij steeds dat het geloof in en de liefde voor mensen, aan Inge vleugels geeft en als ze over haar mensen praat, blinken de sterretjes in haar ogen...

Zij zijn nu voor twee jaar uit ons zichtveld, maar al hun gezichten zullen wij zo levendig houden in onze verbeelding. Persoonlijk heb ik ook veel geleerd over Inges aanpak van de kinderen. De kinderen mogen nog echt kind zijn, ze mogen zoveel ontdekken in hun speel- en leefwereld. De creativiteit druipt eraf! Zingen, tekenen, schilderen, knutselen... het zit hen in het bloed. De grote tekeningen over ons bezoek aan Sealife in Blankenberge, zullen we gebruiken als we op een markt het Ecuadoraans artisaanaat verkopen. De andere teken- en plakwerkjes hangen nog steeds aan ons prikbord.

Als ik de CD van Dirk Brossé "La soledad de America Latina" (met verhalen van Gabriel Garcia Marquez) beluister, krijgt dit nu een andere dimensie. Elisa vond dit een fantastisch verhaal en vooral de klanken en geluiden uit het oerwoud fascineerden haar. Ik probeer het over een paar jaar eens met mijn eigen kleinkinderen. Ik hoop dat ze net zoveel fantasie hebben als Elisa!

De Diaz-Debrouwerkes: het is een drukke, maar plezierige bende.

Inge en Saulo mogen op beide oren slapen; straks groeien ze uit tot fantastische tieners, daar ben ik van overtuigd.

Vijf maand Inge in onze buurt. (2) Agnes Bruneel

Ik hoop dat Saulo uiteindelijk toch wat heeft kunnen genieten van die weken in Gullegem, de vele contacten met vrienden en familie hier. Het is voor hem natuurlijk een aparte ervaring om Europa/België en specifiek Vlaanderen meer en meer te leren kennen. Hij zal wel zijn eigen reflectie maken want die kunnen wij voor hem niet invullen. Ik moet dikwijls denken aan de wereld waar hij in opgegroeid is in Zambia: het huis, zijn ouders en familie en ook aan de primitieve (naar onze normen) kippenkwekerij van mamita Olga. De was die zij (nog altijd) buiten doet én met de hand: schrobben met groene of blauwe zeep op een wasbord of een plank. Een wereld van verschil...

Bedankt Inge, Saulo, Sarah, Lien, Elisa en Amelietje, de sporen die jullie bewandelen, sporen ons aan

Agnes Bruneel.

Een goed boek !

Voor mensen die iets meer willen weten over de Belgische ontwikkelingssamenwerking en mijn "zoektocht" erin iets beter willen begrijpen, kan ik een onlangs uitgegeven boek aanraden: "**De Belgische ontwikkelingssamenwerking**" van **Prof. Patrick Develtere**, uitgegeven bij het Davidsfonds (2005). Ikzelf had veel aan het boek... want op de duur begon ik te denken dat ik het was die overal "spoken" zag...
Inge

Patrick Develtere doceert over ontwikkelingssamenwerking aan de K.U.Leuven en leidt de onderzoeksploeg Duurzame Ontwikkeling en Ontwikkelingssamenwerking van het Hoger Instituut voor de Arbeid. Via een illustrerende powerpointpresentatie en een vlot betoog leidt hij ons doorheen het ingewikkelde labyrint genaamd 'ontwikkelingssamenwerking'.

Zie ook de uitnodiging hiernaast =====>

Er is nogal wat volk bij Inge over de vloer geweest en er is ook een lichtbruine/beige meisjesgilet blijven liggen, 100% katoen met ribbels vooraan en rits, maat 116. Terg te halen bij Etienne en Brigitte, de ouders van Inge, Olmenlaan 30 8560 Moorsele, 056/41 43 68

" In holydays we went to Belgium. In Belgium we speak Dutch. We celebrated Easter there and we ate many chocolate eggs. We saw a chocolate egg of hundred twenty kilos in the Chocolate Story. It was very cold and I made a snowman. I went to school for three months. My best friend was Hanne. The school was nice and the teacher too. We went to the sea many times. For my birthday we visited the Efteling. It is a big playland park in the Netherlands. There were many tales and games. My little cousin was born. Her name is Lola. We also visited a windmill and the zoo. And in Bruges, a little nice old town, we saw many giants. I worked one day with my aunt in her flower story. I liked it very much. It is fine to stay in Belgium."

Sarah Diaz, 8 jaar.Engels schoolopstel

De Belgische ontwikkelingsamenwerking

Voordracht door Prof. Patrick Develtere (KUL)

Woensdag 26 oktober om 20u

“De Studio” van CC De Steiger, Waalvest 1, Menen.

Organisatie: Davidsfonds Menen &

Stedelijke Raad Ontwikkelingsamenwerking

Inkom: € 2 voor leden van Davidsfonds en SROS

€ 3 voor niet-leden (Wereldwinkeldrankje inbegrepen)

De doorsnee-Belg geeft jaarlijks 10 tot 30 euro aan een ontwikkelingsorganisatie en ons land telt minstens 200 van die organisaties. Maar ook gemeenten, scholen, bedrijven, vakbonden, ziekenfondsen en wijkgroepen zetten meer en meer zélf projecten op in Afrika, Azië of Latijns-Amerika en genereren zo stilaan flinke fondsen voor ontwikkelingsamenwerking. Tegelijk vragen internationale organisaties om meer samen te werken.

Na veertig jaar is de Belgische ontwikkelingssamenwerking echter op een kruispunt gekomen. We stellen ons vragen bij de impact van al die hulp. Heeft het allemaal wel zin? En wat willen we ermee bereiken?

Ontwikkelingsamenwerking heeft ongetwijfeld positieve resultaten geboekt zoals de toename van de scholingsgraad en betere toegang tot drinkbaar water. Vaak focust ze echter nogal éénzijdig op materiële overdrachten en op de eigen plaats en belangen, en blijft zo gevangen zitten in een aanpak die haar blind maakt voor wat echt moet gebeuren op het vlak van internationale samenwerking.

Develtere waarschuwt voor te veel korte-termijn-denken en het bekijken van derdewereldproblematieken vanuit een tunnelperspectief, terwijl er meer oog zou moeten zijn voor het globale plaatje. Maar als voornaamste probleem ziet hij het gebrek aan samenwerking tussen de veelheid aan organisaties. Daarom benadrukt hij het belang van nationale en internationale partnerschappen, en de noodzaak van meer en beter overleg tussen al deze verschillende actoren.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de franking van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.pandora.be/koen.vaneygen1/2005jg11nr3.pdf>

pdf formaat (Acrobat reader nodig)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– **Via Kontinenten:**

000-0718676-03
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Taporì